

ganske vist ogsaa er en Ø, men hvor Klimaet er adskilligt anderledes end paa Færøerne og Island, hvor jeg har haft den Fornøjelse at være og har befundet mig særdeles vel, ogsaa hvad de klimatiske Forhold angaar.

Saa har jeg kun nogle Bemærkninger tilbage til det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch). Det ærede Medlem fra Langeland spurgte ret flittigt til sit tidligere Ministerium. Det forstaar jeg; det var for mig for saa vidt en Tilfredsstillelse, som det var mig et Vidnesbyrd om, at det ærede Medlem havde befundet sig vel dér, og det forstaar jeg udmærket godt, for det er et udmærket Ministerium at være i. Men naar det ærede Medlem spurgte efter den hele Række af Forslag, som han mente allerede kunde foreligge eller burde have foreligget for dette høje Ting, havde jeg noget Følelsen af, at der i Spørgsmaalene og den Maade, hvorpaa de bleve fremsatte, tillige laa nogen Kritik over Ministeren for ikke allerede at være mødt frem med de Forslag, som det ærede Medlem nævned. Maa jeg allerførst angaaende en Bemærkning om en Bro, der nu ejes af Postvæsenet ved Spodsbjerg, sige, at for saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, var hans Henstilling egentlig ikke saa meget rettet til Indenrigsministeriet som til Trafikministeriet. Det ærede Medlem kender jo udmærket godt Sagen og vil vide, at hvis Postvæsenet skal foretage den Udbedring, som er paakrævet, vil det komme til at koste 38,000 Kr., men at man efter Henstilling af Trafikministeriet endnu ikke er gaaet til dette Arbejdes Udførelse, fordi Trafikministeriet endnu ikke har taget endelig Stilling til, om der ikke skal foretages langt større Havnebygning, som selvfølgelig ikke er Postvæsenets, men Trafikministeriets Sag. Saa snart Trafikministeriet er klar paa, om der skal gøres noget saadant eller ikke, skal Postvæsenet snarest muligt sætte sit Arbejde i Gang, da det maa indrømmes, at det ikke under Hensyn til den forsvarlige Besørgelse af Posten kan blive ved at gaa, som det gaar.

Saa spurgte det ærede Medlem om en Lov om Retsbevillinger og gjorde opmærksom paa, at da det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer) havde nævnt det Spørgsmaal, havde det ærede Medlem fra Langeland tænkt ved sig selv, at der kan Ministeren da let svare, at det skal straks komme, thi der ligger allerede Forarbejder færdige i Ministeriet. Det kommer imidlertid an paa, hvad man forstaar ved Forarbejder. Der er, det indrømmer jeg, for saa vidt

Forarbejder, som der er spurgt hos de forskellige Ministerier, om man havde noget at indvende, eller hvilke Bemærkninger de maatte finde sig foranledigede til at gøre til Spørgsmaalet om Ophævelsen af Bestemmelserne i Loven af 6. April 1855, §§ 1, 2, 4. Men saa vidt jeg kan se, er der ingen af disse, hverken Spørgeskrivelser eller Svarskrivelser, der beskæftiger sig med den Side af Sagen, som jeg er sikker paa, at man baade bør beskæftige sig med og ogsaa vil blive nødt til at beskæftige sig med, naar Sagen kommer til at foreligge for Tinget, nemlig den Side af Sagen: Hvilken Indflydelse det har eller kan faa paa Renten, naar man ophæver Bestemmelserne i Loven af 6. April 1855. Man har beskæftiget sig med den Indflydelse; det kan have paa Statens Indtægter. Dette, at de 65 Øre for Stempelmærke falde væk, naar der ikke skal søges Bevilling, er en meget lille Side af Sagen. Men en anden Side af Sagen er den, som for øvrigt har været fremme hver eneste Gang, Sagen har været rejst, saavel i 1855 som senere, jeg tror lige i Begyndelsen af min Rigsdagstid, vistnok i Midten af 90'erne, nemlig Spørgsmaalet, om man ikke ved at frigive Renten samtidig hæver Renten, og dette Spørgsmaal er, saa vidt jeg kan se, ikke blevet behandlet, hverken af den afgaaede Indenrigsminister eller af de øvrige Ministerier, som have udtalt sig i Sagen. Jeg har nu mine Betæneligheder derved. Det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer) sagde, at jeg havde vist misforstaaet ham, som om han skulde have villet, at man helt skulde frigive Renten; men det var ikke hans Mening. Det ærede Medlem sagde imidlertid ikke yderligere noget om, hvad hans Mening da var. Er det da det ærede Medlems Mening, at man i en ny Lov skulde sætte f. Eks. 5 pCt.? Nu hviler Rentefoden jo paa den gamle Forordning af 1813, hvor den er fastsat til 4 pCt.; og Loven af 1855 begynder med at sige, at det skal have sit Forblivende ved Bestemmelsen med Hensyn til de 4 pCt. Rente efter Frd. af 1813, for saa vidt angaar Udlaan i faste Ejendomme. Derimod skal Renten være fri i de øvrige Tilfælde. Er det nu det ærede Medlem fra Højrup's Mening, at man her i Stedet for skal sætte 5 eller 6 pCt.? Naar man ikke vil have, at man skal frigive Renten, saa maa man jo sætte noget. Men jeg er ængstelig for, at det, at man sætter noget nyt ind, vil blive opfattet saaledes, saavel af offentlige Institutioner som af private Folk, at nu har man Lov til at tage den Rente, nu